

Pazar muhabbeti

-Devlet Baba'nın bir çiftliği var!
-Çiftliğinde inekleri var!
-"Mö! Mö! Möö!" diye bağırır, çiftliğinde Devlet Baba'nın!
Bu neş'eli girişi yaptıktan sonra, Ali Rıza Kardüz'ün 22 Kasım 1992 tarihli Sabah Ekonomi'deki yazısından bir bölümünü buraya alıyorum:

Devletin:
-Hindi, tavuk çiftlikleri, inek, koyun aşırları var...

-Devlet her sabah süt sağıyor, yoğurt yapıyor.
-Devlet, çiftliklerinde pamuk yetiştiriyor. Pamukların çekirdeğinden yağ çıkartıyor; liflerini dokutuyor; gömlek diktiriyor.
-Devlet çiftliklerinde arı besleyip bal çıkarıyor.

-Devletin otelleri var.
-Devletin kumarhaneleri var.
-Devletin bankaları var.
-Devletin kundura fabrikası da var.
-Devlet kömür çıkartıyor, demir dövüyor.
-Devlet fıstık alıyor, ayçiçeği satıyor.
-Düşünün ki, Başbakan, bir emir veriyor, "Hooopppp!" 12 trilyon liralık buğday, arpa, mısır toplatıyor. Bunlar depoya konuluyor. Sonra alıcı aranıyor...

-Devlet, dünya pazarlarından yıda 24 trilyon liralık ham petrol alıyor. İçeride kendi fabrikalarında rafine ediyor. Bir kısmını kendi benzin istasyonlarında satıyor.

ESKİ HAMAM ESKİ TAS

Biz Türkiye'yi devlet adamlarının yöneteceğini zannederek politikacıları iş başına getiriyoruz ya! İşte yanlışlık burada. Zira Türkiye koskoca bir devlet ticarethanesi görünümündedir.

Politikacı seçildi... İktidar oldu... Hükümet kurdu... Çok iyi bir devlet adamı... Ülkesini, vatanını, milletini, seçmenini çok seviyor... Politikanın devlet adamlığının ilmini yapmış. Ülkeyi biliyor, dünyayı tanıyor... Oldukça da iyi niyetli...

Büyük işler yapmak istiyor. Büyük vaatlerle iş başına geliyor.

Ama hiç bir şey yapamıyor!

Yıl sonunda bir de bakıyoruz ki, her şey yerli yerinde; eski hamam eski tas! Bir arpa boyu

Devlet baba çiftliği

yol alamamışız. Haydi erken seçime! Ve yine aynı senaryo!

Neden?
Zira devlet koskoca bir ticarethane durumunda. Ticarethaneleri ise devlet adamları değil de, tüccarlar idare ederse başarılı olabilirler.

Devleti idare edenler, hayatlarında bakkal dükkanı idare edecek tecrübeye bile sahip değillerse yandılar... Tabii onlarla birlikte millet olarak biz de...

Zira Türkiye'deki mevduatın yüzde 70'i devletin elinde.

DPT'nin 1993 yılı programında açıklandığına göre 1992 yılında KİT'lerin ciroları 228 trilyon lira, 1993 yılında 354 trilyon lira olacak.

Siz biliyor musunuz ki, Türkiye'de devlet babanın 1992 Konsolide Bütçesi 227 trilyon lira, 1993 bütçe teklifi 397 trilyon lira!

Başka ülkelerde devlet denildi mi, asayiş, Savunma, sağlık, eğitim, Sosyal güvenlik ve altyapı hizmetleri akla gelir. Devlet adamı tek bütçeden mes'uldür.

Türkiye'de devlet denildi mi, akla hemen KİT'ler gelir. Almak gelir, satmak gelir. Kâr gelir, zarar gelir. Bütçe ne ki. Bütçeden daha büyük başka bütçeler var. Bütçeye giren çıkan paranın çok üzerinde para ile devlet ticaret ya-

par. Buğday alır, KİT işletir.

Devletin, devletliği icabı yaptığı, yapacağı işler var... Ordu için silah alır. Altyapı için malzeme alır. İhale açar, yol yaptırır okul yaptırır.

Bunlar her ülkede devletin yaptığı işlerdir.

Bunların dışında, Türkiye'de devletin çiftlikleri, ticaret haneleri, fabrikaları 1993 yılında 354 trilyon liralık alım-satım yapacak mal üretecek, mal satacak, mal alacak.

Köylünün önümüzdeki yıl 25-30 trilyon liralık mahsulü devlet tarafından alınıp satılacak.

Ve yine ülkedeki mevduat ve kredi havuzunun, paranın yüzde 70'ini istedikleri gibi yönlendiren bankalar devletçe idare edilecek. İdarecileri de devlet tayin edecek.

MADALYONUN ÖBÜR YÜZÜ

Türkiye'deki mevduatın yüzde 70'i devletin elinde olunca ve devlet birbirine hiç benzemeyen bir sahada ticaretle iştigal edince vatandaş cephesinde ne olması beklenir?

Sokaktaki vatandaştan, işçiden, memurdan,

çiftçiden, serbest meslek erbabından tutunuz da, muhtarlar, kaymakamlar, valiler ve belediye başkanlarına kadar herkesin gözü devlete dönüktür:

-Devlet baba kadro aç!
-Devlet baba iş ver!
-Devlet baba kredi ver!
-Devlet baba yardım ver!

Ülke kaynaklarının yüzde 70'i devlet tarafından işletilen bir memlekette vatandaş, devlete gitmeyip de kime gidecek?

Devlet de zaten vatandaşına "gelme" demiyor. "Gel" diyor. Böylece de oldukça ağır bir yük altına giriyor. Ancak kalkınma hedeflerine ulaşamıyor. Vatandaş memnun edecek oranda iş, kredi ve yardım da temin edilemiyor.

Devlet bütün işletmelerini, fabrika ve ticarethanelerini millete devrederek; eğitim, sağlık, altyapı, savunma ve güvenlik gibi aslı görevlerine çekildiği gün millet de, devlet de rahat bir nefes alacaktır. Devleti küçültmek tabirinin mânâsı da bu değil mi?

İncelemelerde bulunmak üzere Türkiye'ye gelen bir Alman Mühendisi, bir kamu kuruluşunun sahip olduğu işletmeleri gösteren haritayı inceledikten sonra şöyle diyor:

-Bu harita Türkiye'nin özel sektörde işletilen fabrikalarını mı gösteriyor?

İlgililer böbürlenerek cevap veriyor:

-Hayır, sadece bir devlet kuruluşuna ait işletmelerin haritasıdır.

Araştırmacı Alman Mühendisi, birbirine hiç benzemeyen, yirmi kadar sahada işletmecilik yapan bir devlet kuruluşu görünce sormadan edemiyor:

-Peki kâr ediyor musunuz?

-Ne gezer! Devlet sübvansiyonuna tabi olduğumuz halde belimizi doğrultup, ayağa kalkamıyoruz.

Hadise işte bundan ibaret!

Yukarıda devletin yaptığı işleri sıralarken kereste ve odun da üretip sattığını belirtmeyi unuttuk. Onu da böylece listeye dahil ettikten sonra, mısra bitiş nakaratına gelmiş oldu:

-Devlet Babanın bir çiftliği var!

-Çiftliğinde horozları var!

-"Üü! Üü-üü! Üüü!" diye bağırır, çiftliğinde Devlet Baba'nın!

● Sefa Koyuncu